

SLNKO VIANOC

Pre náš pozemský život potrebujeme slnko. Každý deň vychádza a znovu zapadá. Pri východe slnka sa všetko rozjasňuje, všetko ožíva. Slnko prebúdzá vtáky i kvety, pôsobením slnečných lúčov sa živé organizmy hýbu, rastú, vyrovnávajú sa. Po západe slnka sa nad zemou rozprestierajú temnoty a tieň, stíchnu vtáčí spev, kvety sa zatvárajú, prichádza noc. Noc nie je príjemná.

Ak sa hlbšie zamyslíme nad tým, čo pre náš život a pre našu zem znamená slnko, môžeme lepšie pochopiť, čím je pre ľudstvo Ježiš Kristus. Je pravým Slnkom ľudského života.

Svätý apoštol Ján nám každý rok na Vianoce pripomína: „Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet“ (Jn 1,9). Vzápätí však sv. Ján smutne pokračuje: „Svet ho však nepoznal. Prišiel do svojho vlastného, a vlastní ho neprijali“ (Por. Jn 1,10-11). No veľa je tých, ktorí ho prijali. O tých píše svätý Ján: „Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi: tým, čo uverili v jeho meno“ (Jn 1,12).

Naši predkovia prijali Ježiša Krista – pravé Svetlo. Prijali ho v celej šírke a hĺbke, s jasličkami i s krížom, s Betlehemom i s Kalváriou. Vedeli žiť z tajomstva Vianoc.

Aj my každoročne prežívame Vianoce, zvlášť svätú vianočnú noc. Najvhodnejším symbolom narodeného Dieťaťa Ježiša je svetlo. S Kristom ako so svetlom môžeme bezpečne a isto kráčať a žiť. S Kristom ako so svetlom je život krajší a radostnejší. V jeho svetle poznávame zmysel života, tajomstvo bolesti, umierania a smrti. Kristus nám vysvetľuje skutočnosti, ktoré sú pre nás zahalené závojom tajomstva. Dáva nám nádej na večné šťastie a blaho, o ktorom

(Pokračovanie na str. č. 2)

■ Viaceré vystavované exponáty zaujali svojou nápaditosťou a originalnosťou.

Foto – Peter Maťašeje

KAŽDÝ ROK INÁ

Vianoce sú najkrajšie sviatky roka, o tom niet pochyb. Tešia sa na ne malí i veľkí, lebo oni ich chystajú pre tých malých. V predvianočnom čase sa snažíme nakúpiť darčeky, upratať a vyzdobíť dom, napiecť dobroty pre našich najbližších. Už máme plné zuby neodbytných reklamy a vianočných hitov, ktoré sa ozývajú z každého kúta. Chce sa nám uniknúť z tohto zhonu. Takúto príležitosť obyvateľom našej obce každoročne ponúka kultúrna komisia, ktorá na štvrtú adventnú nedeľu pripravila Vianočnú výstavu. O nápady medzi našimi prispievateľmi veru nie je núdza. Zdalo by sa, že už všetko tu bolo, ale nie je tomu tak. Vianočná výstava je každý rok. A každý rok je iná. Aj tá tohtoročná je toho dôkazom. Už vo vestibule kultúrneho domu návštevníkov prevrátil betlehem s Jezuliatom v jasličkách, drevené postavy Jozefa, Márie, kráľov a nechýbala ani ovečka. V sále boli výrobky detí zo základnej školy – anjeli, mikulášske čizmy, Mikuláš, snehuliaci, svietniky, medovníčky, stromčeky. Pestré a milé. Deti z materskej školy vytvorili snehuliakov - ponožkáčov, betlehem z kože, jasličky, stromčeky, originálne pozdravy s fotografiami jednotlivých detí. Svojimi dekoráciami prispeli tradičné vystavovateľky. Ale usporiadateľov určite potešil fakt, že sa zapojili aj prvovystavovateľky. Mária Štíbraná, rod. Dobiašová sa predstavila prácami z papierového pedigu.

Ozdoby Kanzashi boli súčasťou výzdoby Ing. Lýdie Poliačikovej. Z drôtu boli zhotovené ozdoby a anjeli Emílie Lackovičovej. Svoje dekorácie predstavila aj Mgr. Mária Zajacová, Emília Húdková, Mgr. Margita Dzianová, Jana Hrmová, Naďa Bujnová. Všetkých zaujala krajinka s trpaslíkmi z cesty od Lukáša Belianskeho. Hermína Korcová znovu využila brezu na svete bola skupinka anjelov a originálne svietniky. Pohladením pre dušu bolo vystúpenie Chor de Clus s mnohými vianočnými piesňami a koledami. Po nich nasledovalo vystúpenie mužskej speváckej skupiny Klížania. Záver vianočného koncertu patrilo spoločnému vystúpeniu oboch zoskupení a tradične zaznela Tichá noc. Všetci sme určite zažili príjemné nedeľné predvianočné popoludnie. Vďaka usporiadateľom, účinkujúcim i návštevníkom.

Dovidenia o rok.

Ing. Zuzana Holáková

■ Mikuláš so svojimi pomocníkmi zavítal medzi naše deti aj v tomto roku (viac o podujatí na str. č. 6) Foto – Ing. Tatiana Sasková

*Krásne vianočné sviatky,
veľa šťastia, lásky
a splnených želaní
v novom roku našim
spolupracovníkom,
dopisovateľom a čitateľom
praje redakcia.*

Beažoželáme

V mesiaci **december 2015** oslávili svoje jubileum títo naši spoluobčania:

Pavel Gut Kl. Hradište 177 **60 rokov**
Mgr. Alena Belicová Kl. Hradište 122 **60 rokov**

Z najstaršej generácie našich spoluobčanov oslávili svoje jubileum:

Jozefína Kňazeová Kl. Hradište 186 **85 rokov**
Dominik Bujna Kl. Hradište 159 **87 rokov**
Karol Kňaze Kl. Hradište 186 **87 rokov**
Mária Čermanová Klíž 49 **88 rokov**

Všetkým oslávencom srdečne blahoželáme a prajeme im predovšetkým pevné zdravie, Božie požehnanie a spokojnosť v kruhu svojich najbližších.

Redakcia Nového Clusu
a pracovníci obecného úradu

* NOVORODENCI *

24.11.2015 **Eliška a Andreas Spišiak**,
matka **Natália Spišiaková**

SOBAŠE

.....

† OPUSTILI NÁS †

.....

SPOMIENKA NA MAMIČKU

*Stále je smutno a ťažko nám všetkým.
Nič už nie je také, aké bolo predtým.
Všade okolo nás, chýba Tvoj hlas.
Mala si rada život, my Teba a Ty nás.
Skromná a láskavá si bola vo svojom živote
a veľká vo svojej láske a добрote.
S kytičkou kvetov budeme
nad Tvojím hrobom stáť,
modliť sa a ticho spomínať.
Žiarila z Teba láska a добрota,
budeš nám chýbať do konca života.
Spi sladko, snívaj svoj večný sen,
v spomienkach sme pri Tebe každý deň.*

Dňa 12. decembra 2015 uplynul jeden rok, čo nás navždy opustila naša milovaná mamička, manželka a babina

Eleonóra Bielichová

S veľkou láskou na ňu spomínajú manžel, deti s rodinami a vnúčatá.

V pondelok, 14. decembra 2015 o 17,00 hod. sa zišlo na svojom 6. riadnom zasadnutí obecné zastupiteľstvo, ktoré bolo zároveň posledným tohtoročným stretnutím vedenia obce. Počas rokovania si poslanci vypočuli správu hlavného kontrolóra obce o kontrolnej činnosti za mesiace september – december 2015. Poslanci schválili viacero dôležitých dokumentov, akým je hlavne strategický dokument Program hospodárskeho rozvoja obce Veľký Klíž ďalej všeobecne záväzného nariadenia (VZN) o miestnom poplatku za komunálne odpady a drobný stavebný odpad. Obecné zastupiteľstvo prerokovalo zmluvu o výkone kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra pre viaceré obce. Zobralo na vedomie rozpočtové opatrenie č.5/2015 a 6/2015. Poslanci schválili doplnený sadzobník cien za služby poskytované obcou, oboznámili sa so žiadosťami o poskytnutie príspevku na činnosť KST Ostrá a podporu Občianskemu združeniu Tu žijeme pri výstavbe rozhľadne na Chotenovci v roku 2016. Rokovanie sa skončilo poďakovaním starostky poslancami za ich prácu pre obec v roku 2015.

ROKOVALO ZASTUPITEĽSTVO

rozvoja a sociálneho na roky 2015 – 2022, zápisu dieťaťa na plne-dochádzky v miestnej

Ing. Tatiana Sasková

ČO NOVÉ V ZÁKLADNEJ ŠKOLE?

V októbri, na Jesennej výstave, naša základná škola prezentovala svoje výtvory. Všetkým ďakujeme za prejavené sympatie a osobitne kultúrnej komisii. Všetky deti a aj nás pedagógov, ocenenie veľmi teší. Október je mesiacom úcty k starším. Naši žiaci si pri tejto príležitosti nacvičili rôzne básničky, tanček i scénu Čin-čin, čím dúfame potešili všetkých zúčastnených.

Mesiac november bol najmä pre školákov zaujímavý nielen nadobúdaním nových vedomostí, ale i návštevou kaštiela v Brodzanoch, kde sa konala beseda so spisovateľom Danielom Hevierom. Táto beseda sa konala na počesť spisovateľových 60. narodenín. Pri tejto príležitosti napísal knihu *S deťmi sa dá dohodnúť*. Beseda začala otázkami detí na pána Heviera, na ktoré odpovedal s vtipom a evidentnou trpezlivosťou a láskou k deťom: *prečo sa stal spisovateľom, kedy sa mu najlepšie píše i kam chodia na zimu zmrzlínari*. Deti nadšené počúvali piesne, ktoré im spisovateľ spieval a hral na klavíri. Recitované básničky sa deťom páčili natoľko, že sa niektoré naučili naspamäť a mohli ste si ich vypočuť aj na predstavení pre Mikuláša.

V novembri, spolu s niektorými rodičmi, sme navštívili Staré divadlo Karola Spišáka v Nitre a pozreli sme si napínavé predstavenie Zabudnutý čert. Svet dobra a zla, fantázie, chvíľkového napätia i humorných scénok zanechal v deťoch veselú iskerku, ale aj ponaučenie, že priateľstvo a porozumenie dokáže zmeniť zlé na dobré.

V decembri, na predstavení pre Mikuláša, deti predviedli svoje spevácke, recitačné i dramatické kvality. Mikulášovi zaspievali pieseň Mikuláš, zahrali rôzne scény a zarecitovali básničky. Za predstavenie a určite aj za stromček, na ktorý vyrobili žiaci ozdoby, boli odmenení sladkými balíčkami. Keďže v decembri sa koná tradičná Vianočná výstava a základná škola na nej nesmie chýbať, rozhodli sme sa usporiadať kreatívne popoludnie, nielen pre deti, ale i rodičov. Vyrábali sme rôzne vianočné dekorácie, ozdoby, vence a mnoho iných. Pochutili sme si na koláčikoch, popíjali čaj a atmosféru dotvárali tóny vianočných kolied. Všetkým zúčastneným ďakujeme a tešíme sa ďalšie takéto popoludnie.

Mgr. Marianna Poliačiková

SLNKO VIANOČ

(Dokončenie zo str. č. 1)

zatiaľ nedokážeme ani snívať. Ponúka nám možnosť priblížiť sa k Pánu Bohu ako k nášmu Otcovi a cítiť sa ako jeho milovaní synovia a dcéry.

Toto všetko si pripomenieme aj počas nastávajúcích vianočných sviatkov. S vďačnosťou sa zamyslíme, akým úžasným darom pre nás je viera v Ježiša Krista. Na nás záleží, či budeme tohoročné Vianoce prežívať len s darmi, ktoré dostaneme, alebo ich prežijeme so živým Pánom Ježišom. Vianoce bez Krista nie sú ozajstné Vianoce. Také chcel pred dvoma tisícročiami ktosi urobiť. Volal sa Herodes.

My chceme patriť medzi tých, ktorí Pána Ježiša úprimne prijímajú ako pravé Svetlo, ktorí v ňom uznávajú Pána sveta. Veríme, že jeho svetlo nám svieti na našej pozemnej ceste a bezpečne nás privedie do večného nebeského svetla.

Mons. Anton Kováčik, správca farnosti

SPOMIENKA

Čas plynie ale smútok zostáva...

Dňa 15. decembra 2015 uplynulo 5 rokov od chvíle, keď nás navždy opustil náš drahý manžel, otec a dedko

Milan Vladimír Kňaze

S láskou a úctou si na neho spomína manželka, synovia Vladimír, Roman a Ján s manželkami, ako aj celá ostatná rodina.

SPOMIENKA

*Rana v srdci stále boli
a zabudnúť nedovoli.
Aj keď nie si medzi nami,
v našich srdciach žiješ s nami.*

Dňa 27.12.2015 si pripomínáme 10 rokov od chvíle, čo nás navždy opustila naša drahá manželka, mamička a starká

Irenka Vargová

S úctou a láskou spomínajú manžel, dcéry Gabika a Danka s rodinami.

BLAHOŽELANIE

Dňa 6. decembra 2015 sa dožil
70-ich rokov náš otecko

Rudolf Marke

t. č. žijúci v Čechách. Prajeme mu pevné zdravie, veľa lásky, radosti a spokojnosti v kruhu rodiny. Za všetkých dcéra Pavla.

MJARTANOV SEBEDRAŽIE

je podujatie, ktoré sa koná každé tri roky. Je súťažou záujemcov, výskumníkov, ľudí zameraných hľadaním našich koreňov, zaoberajúcich sa štúdiom kultúrneho dedičstva našich predkov. Práve v Sebedraží sa narodil významný slovenský etnológ - profesor Ján Mjartan. Štvrtý ročník etnologickej súťaže „Mjartanovo Sebedražie“ bol vyhlásený organizátormi - Obcou Sebedražie, Regionálnym kultúrnym centrom v Prievidzi, Hornonitrianskym múzeom v Prievidzi a Ústavom etnológie SAV v Bratislave. S radosťou zaznamenávame, že do tejto súťaže bol prihlásený aj projekt Mgr. Márie Zajacovej pod názvom Folklor nášho regiónu, ktorý sa vlní stretol v našej obci s veľkým ohlasom. Odborná porota hodnotila celkom 26 prihlásených prác. Celoslovenská súťaž sa uskutočnila v štyroch kategóriách a to - pôvodná vedecká práca obsahujúca doteraz nepublikované poznatky z terénneho výskumu, pôvodná odborná práca rozširujúca poznatky o tradičnej kultúre lokality alebo regiónu, aktivity orientované na rekonštrukciu a ochranu zaniknutých javov lokálnej kultúry a aktivity sprístupňujúce hodnoty kultúrneho dedičstva. Ako odznelo v príhovore Mgr. Ľudmily Húskovej, riaditeľky Regionálneho kultúrneho centra v Prievidzi, nešlo tak ani o súťaž, kto bude najlepší, hlavným zmyslom akcie je zachovávanie našich tradícií, kultúry, ľudových zvykov, dejín a ich popularizácia. Slávnostné vyhodnotenie podujatia sa uskutočnilo v stredu 9. decembra 2015 v Kultúrnom dome v Sebedraží. Za účasti zástupcov vyhlasovateľov súťaže, súťažiacich a hostí, boli udelené štyri ceny. Ocenení však boli všetci. Vďaka projektu Mgr. Márii Zajacovej aj naša obec mala zastúpenie na celoštátnej prehliadke významných pokladov nášho kultúrneho dedičstva.

Ing. Tatiana Sasková

■ V piatok 4. decembra sa v populárnej zábavnej relácii Slovenskej televízie Milujem Slovensko objavili na obrazovkách – presnejšie v hľadisku, okrem iných, aj deti z našej obce a Ješkovej Vsi. Stalo sa tak vďaka tomu, že do tejto relácie sa dostali žiaci zo ZŠ Klátova Nová Ves spolu so svojou pani učiteľkou Mgr. Silviou Bielichovou.

Foto – archív STV

■ Mgr. Mária Zajacová pri preberaní Pamätného listu z rúk starostu Sebedražia Ing. Petra Jurička.

Foto – Ing. Tatiana Sasková

Udalosti, Postrehy a Novinky slovom a obrazom v skratke

○ MŠ vydala 1. číslo už štvrtého ročníka časopisu **VEVERIČKA** v tomto školskom roku. Jej obsah tvoria všetky akcie zo septembra, októbra i novembra t. r., ktoré sú doplnené farebnými fotografiami.

○ OZ TU ŽIJEME upravilo ešte pred sviatkom Všetkých svätých starý cintorín a prispelo tak k tomu, že toto miesto stále patrí k vzorne udržiavaným objektom v našej obci.

○ Čitatelia denníka Plus jeden deň v sobotu 21.11.2015 spoznali pri článku o lekárovi Nidalovi Abutuaimovi, primárovi gynekologicko-pôrodnického oddelenia v Partizánskom. Pomerne obsiahly rozhovor s ním dopĺňali dve fotografie. Na jednej z nich je spolu s novorodencom Sebastianom Kňaze a jeho rodičmi Jankou a Petrom.

○ Čitatelia Nového Clusu určite ani netušia, čo všetko obnáša práca na jeho vydaní a tiež ani to, ako, kedy a kým sú jednotlivé vydania každého mesiaca doručené z Topoľčian do Veľkého Kľíža. Za 20 rokov existencie novín to bolo všelijako. No doručenie novembrového vydania bolo úplne nezvyčajné, nečakané a originálne. Grafik a tlačiar Robert Stümpel ho v nedeľu 29. novembra priviezol v rámci cyklotúry – na bicykli.

○ V utorok, 15. decembra 2015, sa zišli členovia Jednoty dôchodcov Slovenska v zasadačke obecného úradu na poslednom tohtoročnom stretnutí. V predvianočnom čase si uctili jubilujúcich členov, pohostili sa navzájom a spomínali na aktivity končiaceho sa roka.

Informácie zozbieral, napísal a zostavil Peter Maťašeje

Koledovanie s Dobrou novinou

Prežívame advent – slovo advent znamená očakávanie. A my niečo skutočne očakávame. Pripravujeme sa na veľkú slávnosť, ideme na oslavu narodenín. Akoby povedali naše deti – ideme na párty. Na narodeninovú oslavu či párty vždy prinášame darček. Niekedy je to jeden väčší alebo niekoľko malých.

Ideme na narodeninovú oslavu Ježiša Krista. Ba dokonca, my tú oslavu priamo pripravujeme, sme jej organizátori. Vianoce sú oslavou narodenia Pána Ježiša Krista v rodine, ale aj v celej farnosti.

Aj naše deti učíme a pripomínáme im, aby v adventnom čase robili viac dobrých skutkov. Deti, ktoré koledujú s Dobrou novinou toto koledovanie darujú Bohu ako dar – dar obetovania sa. Aj vy môžete Dobrú novinu použiť ako narodeninový dar, ak Dobrú novinu podporíte.

Ako môžete podporiť túto kolednícku akciu? V prvom rade modlitbou. Vaše modlitby na tento úmysel sú vzácne dary. Dobrú novinu môžete podporiť aj prijatím a podporou koledníkov vo farnosti. Alebo sa môžete do dobrovoľníckej činnosti zapojiť priamo. Môžete ju podporiť finančným darom do pokladničky u koledníkov. Alebo finančným prostriedkom, ktorý poukážete na číslo účtu 294 045 7894/ 1100 TATRA BANKA alebo darcovskou SMS v hodnote 2€ v čase od 1. novembra 2015 do 31. januára 2016 vo všetkých mobilných sieťach s textom: **DMS DOBRANOVINA** na číslo 877 (Podiel prevádzaný na účet zbierky z každej DMS je 1,92€). Tento rok s Dobrou novinou budú koledníci koledovať dvadsiaty prvý krát.

Anna Húdoková

Spája nás mnohé. Predovšetkým sme v detstvom a mladom veku boli susedia. Postupne sme vymieňanie poštových známok a iných detských zábav v tých časoch čoraz viac zamieňali za aktivity športové. Bol to futbal ale hlavne hokej, či presnejšie, dnes by sme to nazvali hokejbal. Na ceste s loptičkou s pre nás regulárnym

Rozhovory Petra Matašeje

CELOŽIVOTNOU VÁŠŇOU SA MU STAL FUTBAL

mužstvom „Winipeg Jets“, „Kanadským pohárom“ a s takmer každodenným športovým zápalom. Bez mobilov, satelitnej televízie a iných zábav tej dnešnej mládeže. Talent dnes 52-ročného Ing. Jána Valúcha spočíval hlavne v umení futbalovom. Nepochybne ho zdedil po otcovi a tak ako jeho starší brat aj on sa mu naplno začal venovať. Kde inde ako na Hôrke.

Ako si spomínaš na Tvoje prvé stretnutie s futbalom?

Na úvod musím povedať, že vďaka pochopeniu rodičov a neskôr aj manželky sme vždy boli a zostali futbalová rodina. S futbalom som začínal tak, ako snáď každý chalan z našej dediny, či doliny. Ako deti sme nepoznali takú zábavu ako dnešná generácia. Neexistovali PC, facebook, tablety, internet... a tak sme veľa času venovali športu. Často naše zameranie v určitom čase veľmi úzko súviselo s akciami, ktoré sme mali možnosť práve sledovať v televízii. Ak to boli hokejové majstrovstvá, tak sme hrávali hokej, ak bežali v televízii Preteky mieru, tak sme jazdili v tom čase na bicykloch a podobne. Ale futbal - to bolo niečo iné. Ten sme hrávali stále a všade. Či to bolo na obecnej lúke, hocike na ceste, za dnešným Obecným úradom v Ješkovej Vsi, pri škole či na Hôrke.

Kedy si začal obliekať dres mužstva žiakov Veľkého Klíža? Pod vedením akého trénera ste vtedy so spoluhráčmi hrávali?

Ťažko mi je určiť presne rok, kedy som začal hrať súťažne, ale pamätám si, že som chodieval na tréningy už v čase, aj keď som kvôli nízkemu veku ešte nemohol súťažne hrať, keď žiakov trénoval Gregor Dobias /Ranglikeje/. Môj prvý tréner, keď som už mohol hrať za žiakov, bol Vincent Boldiš, ktorý sa nám venoval aj po teoretickej stránke. V klubovni nám vysvetľoval pravidlá futbalu a tréningy s ním neboli iba o tom, že nám hodil loptu a hrali sme futbal. Po ňom ma v najmladšej kategórii ešte viedol Anton Gašparík-Halenár a Pavol Kňaze, známy to bývalý klížsky futbalový hlásateľ. Ak som na niekoho pozabudol, tak sa ospravedlňujem, ale títo mi utkveli v pamäti.

Mal si nejaké hráčske vzory?

V čase mojich futbalových začiatkov nebolo možné sledovať naživo svetové futbalové hviezdy v akcii tak často ako je tomu dnes, keď si človek vie pomaly vybrať, ktorý futbal v TV sledovať. Svetový futbalisti ma viac začali zaujímať až keď som hrával v dorasteneckej kategórii. Veľmi som obdivoval anglického futbalistu Kevina Keegana, ktorý hrával za FC Liverpool v čase, keď tento klub kraľoval v Európe. Bol vyhlásený 2x za najlepšieho futbalistu Európy a neskôr i klubovým a reprezentačným trénerom. Obdivoval som ho, že napriek svojmu nadvysokému vzrastu /obaja sme mali rovnakú výšku, alebo sme boli rovnako nízki?/, sa dokázal presadiť kreativitou, futbalovým myslením a prehľadom v hre. Ešte dnes mám v garáži zarámovaný jeho obrázok z čias, keď

hrával za Hamburg SV ako spomienku na moje tinedžerské roky.

Roky išli a nadišiel čas prestúpiť do kategórie dorastu. Kedy to bolo v Tvojom prípade? Kto v tých časoch dorastencov trénoval?

Na Klíži boli podmienky na trénovanie také, aké boli. Raz horšie, inokedy lepšie, ale takmer vždy trénovali dorastenci spolu s mužmi. Na zápasy sme však väčšinou cestovali k iným súperom ako naše „A“-čko a nastupovali sme pod vedením dvojice Marko - Gašparík. Spomínam na cestovanie k súperom, keď sme sedeli na drevených laviciach pod

■ Janko Valúch v čase svojej aktívnej hráčskej kariéry...

plachtou Žuku, v strede sme mali kôš s výstrojom a neraz sme museli pomôcť tejto dodávke roztlačením. Dnes už je takéto cestovanie nemysliteľné, ale v tom čase sme tam zažili kopec randy a vôbec nám to nevadilo.

Už v mladom veku si bol vďaka svojmu veľkému talentu vtedajším vedením klížskeho futbalu preradený do A - mužstva. Bolo to práve obdobie veľkých úspechov. Veď v sezóne 1980/1981 A - mužstvo postúpilo z I.B triedy SEVER do I.A triedy. Na Hôrke hrávali mužstvá ako Sigma Nové Zámky, Nesvady, Stará Turá, Podolie, Tvrdošovce a iné. Ako si

spomínaš na tieto, nepochybne najslávnejšie časy klížskeho futbalu?

Určite to boli pekné časy a na niečo pekné človek vždy rád spomína. Ale mne nedá, aby som nespomenul aj úspechy, ktoré v tom čase dosahoval aj klížsky dorast. Myslím, že sme sa vtedy stretli skvelá partia kamarátov aj spolužiakov a rád na to obdobie a spoluhráčov spomínam. Mnoho vtedajších dorastencov neskôr patrilo k oporám A-mužstva. Aj keď nám vtedy mnohí neverili, ako dorastenci sme bojovali o špicu a neskôr sme postúpili o súťaž vyššie. Z tohto kolektívu sa mi nechcelo odchádzať a tak som dokonca prvú ponuku na preradenie medzi mužov odmietol. Bolo to na zimnom sústredení na Skýcove a k preradeniu došlo až v priebehu jari. Prvý zápas za mužov bol ako z rozprávky a na ihrisku v Solčanoch sa mi podarilo streliť 2 góly. Muži ma medzi seba dobre prijali, boli sme dobrá partia a mne sa dobre hralo. Robili sme celkom dobré výsledky, ktoré vyvrcholili postupom do I.A triedy. Na Klíži v tom čase vládla futbalová eufória a na naše domáce zápasy chodilo neskutočné množstvo ľudí. Tešili sme sa na tréningy i majstráky, celá dolina žila futbalom. Veľmi rád spomínam na toto obdobie i na ľudí, ktorí sa vtedy o nás futbalovo starali alebo nám fandili. Po roku, keď sa nám podarilo ako nováčikovi v súťaži zachrániť, som však prestúpil do Tovarníka.

Dobre si pamätám, ako sme vždy v pondelok kupovali noviny Hlas ľudu. V roku 1983 si už hrával v Tovarníkoch. Sledovali sme tabuľku strelcov, v ktorej si bojoval o titul najlepšieho strelca súťaže. Koľko sezón si v Tovarníkoch zotrval?

U nováčika Majstrovstiev kraja som strávil takmer dva roky. V tom čase, snáď ako všade po postupe, tam vládla perfektná atmosféra. Našiel som tam veľmi dobrých spoluhráčov, fanúšikovia ma skvele prijali a aj toto futbalové obdobie zanechalo vo mne iba príjemné spomienky. Darilo sa aj mne osobne. Ako spomínaš - do posledného zápasu som bojoval o korunu strelca súťaže a ako mužstvo sme nakoniec skončili na peknom 3. mieste. Streleckú súťaž som síce nevyhral, ale oveľa viac ma vtedy hralo ocenenie „Najužitočnejší futbalista súťaže“, ktorého určovali po skončení súťaže tréneri jednotlivých mužstiev.

Máš spočítané aj strelené góly? V Tovarníkoch, či celkovo za celú kariéru?

Takúto štatistiku som si nikdy nevedel. Možno je to škoda, sám som zvedavý, koľko ich vlastne bolo, ale vždy som nejaký ten gól za sezónu strelil. Rovnakú radosť, ako zo streleného gólu som však mal aj vtedy, keď som na gól prihral a to som sa snažil vstúpať aj svojim zverencom, ktorých som neskôr trénoval. V Tovarníkoch som za prvý rok po prestupe z Klíža strelil 23 gólov a toto číslo viem iba preto, že som nedávno našiel odložený článok z hodnotenia v novinách Hlas ľudu.

A ako vlastne kariéra pokračovala. Kde si ešte hrával?

Z Tovarníka moje futbalové kroky smerovali do konkurenčných Topolčian, ktoré mali ambície postúpiť do II. slovenskej futbalovej ligy. Nebolo to jednoduché, pretože konkurencia v tých rokoch bola neporovnateľne vyššia, ako je tomu teraz a presadiť

sa bolo ďaleko ťažšie. A to z jednoduchého dôvodu. V čase socializmu nebolo jednoduché odísť za futbalovým chlebíkom do zahraničia. Tam odchádzali iba hráči, ktorí niečo dokázali v reprezentácii a dosiahli určitý vek. Takže aj doma bola kvalita, aj v nižších súťažiach. Ale cieľ sme splnili a tak som hral aj vtedy druhú najvyššiu súťaž na Slovensku. Vojenská službu som si odkrútil vo VTJ Sereď /predchodca OZETY Dukly Trenčín, dnešný AS Trenčín/, čo bola tiež druhá najvyššia súťaž a po návrate z vojenčiny som sa posunul do Partizánskeho, kde som bol znovu pri postupe o súťaž vyššie. Potom už moje kroky smerovali do nižších súťaží v okolitých dedinách. Dobré futbalové spomienky mám na Bošany i Hradište. Futbal som mal rád a vždy som tvrdil, že pokiaľ budem zdravotne môcť, budem hrať - hoci i tú najnižšiu súťaž. S aktívnym futbalom som skončil tam, kde som začínal. Doma. Pokiaľ som mal problémy iba s jedným kolenom, ešte som sa na ihrisku trápil, ale keď sa pridalo i druhé koleno, musel som nadobro skončiť.

Čo by si označil za svoje najväčšie futbalové úspechy?

Ťažko jednoznačne odpovedať, pretože som vo futbale zažil viaceré postupy, dostal som spomínané ocenenie v čase pôsobenia v Tovarníkoch, stal som sa univerzitným majstrom ČSSR vo futbale na Univerziade v Brne v roku 1983 ako člen vysokoškolského tímu VŠP Nitra. Ale snáď to asi budú dva futbalové zápasy, ktoré som odohral v medzinárodnej Interlige v roku 1983 za prvoligovú Plastiku Nitra proti ZTS Petržalka a poľskej Zagłębie Sosnowiec. Nitru v tom čase viedol tréner F. Skyva a môj prestup do prvej ligy bol na spadnutie. Po skončení súťaže však došlo k výmene trénera a z prestupu nakoniec nebolo nič.

Môžeš spomenúť aj nejaký mimoriadny, či nezabudnuteľný zážitok z Tvojej hráčskej kariéry?

V súvislosti s nedávnymi udalosťami, ktoré sa odohrali v klížskom futbale Ti rozpoviem jednu príhodu, ktorá sa mi stala po prestupe do Partizánskeho. V poslednom kole sme cestovali do Pezinka, kde sme k postupu potrebovali zvíťaziť. My sme remizovali a nepostúpili. Po skončení zápasu som išiel do bufetu pred štadiónom a kupoval som si tam horalku a malinovku. Pamätám si to, akoby sa to stalo včera. V dôsledku neúspechu začala po zápase pred štadiónom strkanica a tak spoluhráči rýchlo naskákali do autobusu a odišli. Keď som vyšiel z bufetu, videl som už iba vzdialujúci sa autobus. Nezostávalo mi nič iné, len sa pešo vybrať oproti. Žiadne mobilné telefóny neexistovali a tak som len dúfal, že sa po mňa vrátia. Nestalo sa a tak som stopom prešiel z Pezinka do Senca a odtiaľ ma po diaľnici zobrali so sebou futbalisti Bánoviec. V Bánovciach som si počkal na vlak a ním som sa pred polnocou dostal cez Chynorany domov. Svet sa nezrútil, prežil som to, nerobil som z toho vedu a postup sme slávili o rok.

Ja nechcem nikoho obhajovať ani súdiť, pretože všetky informácie o situácii v klížskom futbale mám iba sprostredkované, ale z vlastnej skúsenosti musím povedať, že správanie niektorých fanúšikov Klíža už naozaj presiahlo únosnú mieru. Ja osobne som ako tréner Veľkého Klíža veľmi ťažko znášal osočovanie niektorých mojich hráčov a nakoniec i mojej osoby,

čo som jasne dal najavo svojím postojom pred pár rokmi. Na Slovensku je každý fanúšik tréner a pre Klíž to platí dvojnásobne. Vždy som uznával takých fanúšikov, ktorí nikoho neurážali, nezhadzovali, nemali nikoho na posmech a ak si chceli podebatovať, tak prišli a spolu sme veci prediskutovali. A keď som im vysvetlil prečo to bolo tak alebo tak, prečo hral, prípadne striedal ten a nie ten, často pochopili a dali mi za pravdu.

Zhrňte si teraz trénerské pôsobiská ...

Trénerskú dráhu som začal ako hrajúci tréner vo Veľkom Klíži. Vtedy sa mi splnila moja túžba, aby som si ešte na záver kariéry mohol zahrať s kamarátmi, s ktorými som vyrastal a s ktorými som futbal začínal hrať. Aj na toto obdobie rád spomínam, pretože si myslím, že sme v tom čase hrali pekný futbal a patrili sme k popredným mužstvám súťaže. Neskôr som pracoval pri mládeži v Partizánskom, kde som postupne trénoval starších žiakov, za ktorých v tom čase hrával môj syn Martin a spolu sme postúpili do 2. ligy a potom to boli starší i mladší dorastenci. Veľmi dobré spomienky mám i na trénerské pôsobenie v Klátovej Novej Vsi a je mi ťažké

■ ...a dnes.

pochopiť, prečo momentálne existuje taká futbalová nevráživosť medzi našimi obcami. Zvlášť preto, že v mojích mládežníckych časoch chalani z oboch obcí hrávali spolu vo výbere školy, mávali sme spolu hodiny telesnej výchovy, kde sme takmer neustále hrali futbal. Hrávali sme proti sebe v žiackej súťaži a neskôr na družstevných turnajoch. Rivalita bola, ale všetko s mierou. Boli sme priatelia a na ihrisku sme nemali problém.

Potom som znovu pôsobil doma vo Veľkom Klíži, kde som bol veľmi príjemne prekvapený kolektívom chalanov, ktorí v tom čase za Klíž hrávali a dosiahli sme v roku 2012 a 2013 i pekné umiestnenia. A zrejme to nemohli niektorí „tiežfanúšikovia“ stráviť.

Momentálne pôsobím ako asistent trénera v Šimonovčanoch. Pred takmer dvomi rokmi ma oslovili funkcionári s ponukou byť pri dosiahnutí historického úspechu-postupu do IV. ligy. Ponuku som prijal, cieľ sme splnili a ja mám momentálne dostatočný priestor na sebarealizáciu v tréningovom procese, pretože mám na starosti kondičnú stránku mužstva. Musím povedať, že som tam stretol zohratú partiu ľudí, ktorí sa futbalom bavia a snažia sa vytvárať

hráčom dobré podmienky, čo v dnešných časoch vôbec nie je jednoduchá záležitosť. Myslím si, že každý dobrovoľný futbalový funkcionár si zaslúži uznanie.

Aj keď žiješ neďaleko svojej rodnej obce, v okresnom meste Partizánske predsa len. Čo pre Teba znamená, keď sa povie Ješkova Ves a celá klížska dolina?

Sú to miesta, s ktorými je spojené moje detstvo, mladosť i moje futbalové začiatky. Sú to miesta, kde sa vždy rád vraciam. Hoci niekedy len v spomienkach. To pekné, čo človek zažil, v pamäti zostáva a to horšie postupne vyprcháva. A to je dobre, tak to asi má byť. Vždy sa teším, keď idem domov, alebo na Hôrku, že stretnem známych, kamarátov, bývalých spoluhráčov a prehodíme spolu pár slov. Preberieme aktuálne dianie v dedine, či vo futbale, zaspomíname. A samozrejme nevynechám príležitosť, aby som si na návšteve u mojej mamy prečítal aj Nový Clus, kde sa tiež dozviem, čo nové sa za mesiac v obciach udialo.

Chcel by si čitateľom Nového Clusu niečo odkázať?

Prianie pokojných sviatkov, všetko dobré do nového roku...a veľa pekných, pútavých a optimistických článkov v novinách.

Ďakujem za rozhovor. Peter Maťašeje

FUTBALISTI SA VEDIA ZABÁVAŤ

Po poslednom zápase jesennej časti súťažného ročníka 2015/2016 sú naši na chvoste tabuľky, čo nie je po prvý raz a treba dúfať, že jarná časť dopadne lepšie. Po súťaži si treba aj vydýchnuť, stmeliť kolektív aj mimo ihriska. Dobrou príležitosťou naplniť tento cieľ je určite zábava.

Výbor OŠK - FO Veľký Klíž pripravil pre hráčov, fanúšikov i ostatnú verejnosť Katarínsku zábavu. V sobotu 28.novembra večer na všetkých čakala slávnostne vyzdobená sála nášho kultúrneho domu, tradične v klubovej bielomodrej kombinácii farieb. Do tanca i na počúvanie vyhrávala skupina David BAND, ktorých hudobná produkcia vytiahla na parket každého hosťa. Všetkých prítomných srdečne privítal Pavel Dobias. Sprestrením úvodu zábavy určite bolo zlosovanie vstupeniek. Pre všetkých bola pripravená chutná večera, ktorú, tak ako po iné roky, nachystal Ľuboš Kňaze so svojím tímom. Krátko po polnoci prišla na rad aj očakávaná tombola, v ktorej boli zaujímavé praktické ceny. V neskorších hodinách parket patrila mladším ročníkom, ktorí vydržali až do konca.

Treba len veriť, že Katarínska zábava ostane súčasťou tradičných podujatí našich futbalistov aj v nasledujúcich rokoch.

Ing. Zuzana Holáková

Človek v mojom veku žije už len zo spomienok. Tak teraz moje spomienky zaleteli až do roku 1944 – na Vianoce. Spomienky nie radostné, tak Vám ich posielam v písomnej podobe.

Už len jedno číselko Nového Clusu a „DVADSIATKA“ bude zavŕšená. Bude sa bilancovať, spomínať na tých dvadsať rokov. Na časy, kedy sa darilo lepšie, ale aj na chvíle, ktoré boli menej úspešné. Na tie menej úspešné treba zabudnúť a na tie úspešné treba nadviazať. Myslím, že si to želajú všetci čitatelia Nového Clusu. Tak potom s veľkou chuťou do ďalšej „DVADSIATKY“.

VIANOCE – spomienka

O Vianociach hovoríme ako o sviatkoch pokoja, mieru, šťastia. Prajeme si všetko najlepšie a najmä zdravie. Boli Vianoce pred 71 rokmi také, ako o nich hovoríme?

Každý z nás sa snaží tieto sviatky stráviť so svojimi najbližšími pri spoločnom vianočnom stole. Tak som sa i ja o to snažil. Šiel som z Bratislavy na sviatky. Otec bol pre mňa vozom na Bošianskej stanici. Cestou bola reč vtedy na aktuálne témy – povstanie a partizáni. Tak sme sa dostali až k Juríčkovi vŕšku. Bola práve reč o partizánoch. Otec ma upozornil, že tam idú. Dole Juríčkovým kopcom išli dvaja na koňoch. Keď sme sa stretli, zastavili nás. Vypytovali sa nás najmä kto som, odkiaľ idem a pod. Jeden bol vyšší a blondavý, druhý menší, územčitejší. Oblečené mali dlhé kožené kabáty, obuté kanady, na hlavách baranice.

Boli to Rusi. Potom pokračovali na Janovu Ves. Na druhý deň sa po dedine rozniesla veľmi smutná správa, že v Malej doline našli v jarku zastrelených bratov Babkovičovcov. Boli bez kabátov a vyzutí. Ako rozprávala ich matka, chlapci išli z domu križom cez lúky na skýcovskú cestu na Skýcov, kde mal jeden z nich krčmu. Druhý pracoval ako úradník v Novej Bani. Mali oblečené dlhé kožené kabáty a obuté kanady. Tých ruských partizánov som v dedine videl veľakrát. Ten vyšší sa volal Mišo, ten druhý Nikolaj. Chlapci prišli nielen o kabáty, kanady, ale aj o životy.

Koniec vianočných sviatkov tiež nebol pokojný, ba práve naopak. Keď sme sa na Tri krále ráno zobudili, v dedine bolo plno nemeckých vojakov. Na Pláni plno gufometov, namierených na dedinu. Prišiel rozkaz, aby

chlapci od 18 rokov do 30 rokov prišli hneď do konzumu-družstva. Boli strážení vojakmi. Vo výčape sedela akási komisia, na stole papiere. Bol to zoznam chlapov, ktorí boli odvedení, ale odmietli nastúpiť na vojencinu. Volali nás po jednom do výčapu. Kto bol na zozname, toho hneď dali vedľa do odchodu. Ostatných prepustili, tak som sa aj ja dostal von. Ostatných zadržaných odvieďli do kasárni v Topoľčanoch. Cestou museli odmiňovať most pri Ješkoviánskom cintoríne. V Topoľčanoch zostali až do konca marca. Bola práve Veľká noc. Tú sme prežívali spolu s ruskými a rumunskými vojakmi. Nemeckí vojaci pred frontou rýchlo opúšťali Topoľčany a so sebou zobrali zadržaných v kasárňach. V tom zmätku sa niektorým podarilo utiecť: Anton Dzian, Rudolf Spišiak. Ostatní sa dostali až do Rakúska. S nimi i Jozef Marko. Tam ich zastihol i koniec vojny. Jozef Marko sa po dlhšom putovaní i po Maďarsku dostal domov.

Touto spomienkou chcem poukázať na to, že nie vždy boli Vianoce sviatkami pokoja, radosti, šťastia, ale i obáv, strachu, bolesti a smútku. Nech nikdy rodičia neprežívajú také Vianoce, aké ich prežívali rodičia týchto bratov. Tí, ktorí sme ich poznali, ale i tí ostatní z našej doliny, venujme im tichú spomienku.

Jozef Gerši

V nedeľu 6. decembra zavítal do našej obce Mikuláš. Cestu dobre poznal, chodí k nám každý rok so svojou suitou, ktorú tvoria anjel Gabriel a čertík Bertík. Prišli do veľkej sály kultúrneho domu, usadili sa a zapozerali do perfektne pripraveného kultúrneho programu našich škôlkarov. A škôlkari nielen recitovali, ale aj spievali, tancovali a hrali scénku. Raz tancovali ako malí Mikuláškovia a o chvíľku sa zasa zmenili na čertíkov.

Tento rok obohatili mikulášsku slávnosť aj školáci,

NA SVIATOK SV. MIKULÁŠA

ktorí tiež vystupovali so svojím programom. Sála kultúrneho domu bola plná. Prišli snáď všetky deti z obce. A Mikuláš veru nešetril, odmeňoval, odmeňoval a odmeňoval všetky deti. Od tých najmenších až po tie, ktoré dovŕšili pätnásť rok. Až som mala dojem, že máme asi tie najlepšie deti na Slovensku. Keďže Mikuláš odmeňuje iba dobré deti a v našej obci obdaril každé dieťa. Bola to vydarená a milá slávnosť, ako každá, kde sú hlavnými aktérmi deti.

Sviatok sv. Mikuláša je predzvesťou, že Vianoce klopú na dvere. Čakajú na nás ešte pekné a milé udalosti ako vianočná výstava, vianočný koncert, škôlkari pre nás pripravujú koledovanie s ochutnávkou punču a vianočným jarmokom. Čaká nás aj tradičné koledovanie s Dobrou novinou a Jasličkovou slávnosťou. Máme sa teda ešte na čo tešiť.

Anna Hudoková

Vianoce nášho detstva

Bol naozaj nádherný Štedrý deň. Perinbaba prášila svoju perinu počas celého dňa. Dedina bola zasypaná mäkkými vločkami snehu, ktoré sa jemne dotýkali zamrzutej zeme, akoby ju hladkali a šepkali o Vianociach, láske a odpúšťaní. Vonku bolo tichučko a vo vysvietených oknách blikotali farebné svetielka na stromčekoch, ktoré dokazovali, že dedina nevymrela, len sa každý schúlil domov, do tepla. Na konároch stromov a krikov sa trblietali iskričky, žiariace aj na snehovom koberci vianočnej nádielky. Priam nútili vrátiť sa do rozprávkovej krásy, dať sa premôcť ligotavou nádhrou. Všade je sviatočné ticho, naplnené zvláštnou nehou, aké môže zavítať do domov iba cez Vianoce. S vôňou koláčov sa prelína vôňa čerstvej čečiny a naplnia dom i srdcia radostnou pohodou a tichým očakávaním.

Každý má rád Vianoce. A mamy ešte viac. Hra na Ježiška ich baví a naplnia. Neprekáža im, že treba stihnúť pripraviť tisíce maličkostí, lebo to vnímajú ako súčasť Vianoc.

Počas celého dňa sme aj my, deti, pomáhali. Celým domom sa rozliehali koledy, usmievali sme sa na seba a boli sme k sebe milí. Potom sme vyobliekaní čakali. Aj slávnostne prestretý stôl, vôňa jedla a ligotavý stromček čakali na premiéru. Pred večerou sme vonku zapalovali prskavky a mama sa zatiaľ zahrala na Ježiška. Priniesla pod stromček darčeky a potom sa krútila okolo sporáka. Keď sme boli starší, pochopili sme, že darčeky nenosí Ježiško, no nikto nepokazil to nádherné čaro. Vzájomná láska, rozprávka o Popoluške s nezabudnuteľnou hudbou, ovocie, ktoré bolo v tej dobe veľmi vzácné, to všetko vytváralo atmosféru, ktorá sa zaisťovala len raz v roku. Aj teraz sa v spomienkach radi vraciame do čias, keď sme boli malé deti. Stromčeky sa neskveli honosnými ozdobami, každý rok boli tie isté. Pred očami sa krútili a jagali vo svetle sviečok a my sme so zatajeným dychom vnímali ich rôzne tvary, postavičky anjelov, čertov, snehuliakov. Boli pre nás očarujúce. Darčeky pod nimi mali takú moc, až nám rozjasnili oči žiarou radosti a vďaky.

Štedrovečerný súmrak prináša aj prvé zvuky vianočných kolied. Je to prekrásna chvíľa, keď sa tichým zimným večerom nesie pieseň Tichá noc, v ktorej je ukryté posolstvo Vianoc. V tomto rozprávkovom sviatku vibruje v nás nedočkavá radosť dieťaťa a s pokojom v duši a s pokorou nám prebiehajú udalosti, ktoré sú spojené s narodením malého Ježiška. Namiesto paláca alebo drahej vily si zvolil betlehenskú maštaľ, namiesto prepychu chudobné plienky, nemal utŕhané hodvábné periny, ale slamu a seno v jasliach. Vól a osol ho zohrievali svojím dychom. Chýbali tam aj komorné a pestúňky, tejto úlohy sa vďačne ujala Mária a chudobný Jozef. A predsa, v takej chudobe a ponížení, jeho myšlienky patrili nám všetkým. Z lásky k nám sa stal človekom.

Nepokazme si tieto nádherné vianočné chvíle nespokojnosťou, závišťou a nenávisťou. Snívajme s otvorenými očami, srdcom naplneným pokojom a v myšlienkach sa vráťme do svojho bezstarostného detstva. Tajomné posolstvo Vianoc a sviatočný pokoj, ktorý naplnia všetky kúty izby, si zachovajme po celý rok, nech nás naplnia a posúva ďalej.

Anna Kňazeová

STRETÁVKA 60-nikov

Sobota 14. november 2015 bol dňom, kedy sa uskutočnila stretávka po 45 rokoch od skončenia dochádzky na ZDŠ v Klátovej Novej Vsi. Naše pozvanie prijali učiteľky Mgr. Margita Dzianová a Eva Hlavačková.

Na začiatku nášho stretnutia sme si uctili pamiatku našich zosnulých spolužiakov a pána dekana Floriana Szabu. Z cintorína sme sa presunuli do farského kostola, kde bola svätá omša za poďakovanie žijúcich jubilantov a za zosnulých spolužiakov.

Potom sme si urobili pár spoločných fotografií a presunuli sme sa do kultúrneho domu. Naši chlapci si kyticami kvetov uctili panie učiteľky. Nechýbali ani ich príhovory k nám – ich bývalým žiakom. Nasledovali chvíle, keď každý z nás povedal niečo o sebe, rodine. A veru, mali sme aj na čo spomínať – na mladé časy, hoci teraz sme už dávno rodičmi i starými rodičmi. Súčasťou nášho stretnutia bola aj voľná zábava, ktorá trvala do neskorých nočných hodín.

Pri lúčení sme si želali, aby sme sa znovu stretli nie po desiatich ale už po piatich rokoch. Lebo roky nám tak rýchlo ubiehajú.

Mária Hlaváčková

■ Účastníci stretávky na tradičnom mieste, ktoré rodákom z klátskej doliny pripomínajú viaceré významné udalosti ich života.

Foto – Pavol Bielich

FITNESKA Z KLÍŽA BOJUJE O REPREZENTAČNÚ NOMINÁCIU

V športovej hale Rosinky v Žiline sa v sobotu 31. 10. uskutočnil z poverenia SAKFST druhý ročník podujatia Mozolani Fitness Cup. Boli to nominačné preteky na IFBB majstrovstvá sveta. Súťažilo sa v kategóriách fitness, bodyfitness, bikini fitness a men's physique. Štartovalo celkovo 121 pretekárov, 63 žien a 58 mužov. Medzi súťažiacimi nechýbala fitnesska Zdenka Dobiášová. O jej úspešnom pôsobení v tejto disciplíne sme našich čitateľov už nejdenný krát informovali. O tom, ako sa jej darilo tentoraz nám porozprávala v krátkom rozhovore...

Koľko súťažiacich bolo v tvojej kategórii ?

V kategórii som mala 7 veľmi dobre pripravených pretekárov.

Získala si skvelé druhé miesto. Aký bol bodový rozdiel medzi tebou a tou čo zvíťazila ?

Áno, bola som druhá no bodovo som zaostala len o 5 bodov za víťazkou mojej kategórie (BODYFITNESS do 163 cm – pozn. redakcie). Moja príprava bola veľmi ťažká. Začala som s ňou neskoro kvôli pracovnému vyťaženiu, vzhľadom na finančnú náročnosť prípravy som musela stíhať aj zarábať a popritom zvládať ťažké tréningy a tvrdú diétu.

Čakala si takýto úspech ? Aké boli tvoje bezprostredné pocity po vyhlásení výsledkov ?

Úprimne som nečakala takýto výsledok, konkurencia bola veľmi silná, z roka na rok sú súperky kvalitnejšie. Počas prípravy som ochorela, čo dosť spomalilo celý proces, zminimalizoval sa môj progres, no napriek tomu som robila všetko preto, aby bol výsledok čo najlepší, aj keď som už niekedy mala pocit, že to nezvládnem. Chcela som to dotiahnuť do konca.

Aký bol divácky záujem. Športová hala v Žiline bola zaplnená ?

Súťaž mala veľmi dobrú úroveň, akcia bola vypredaná už niekoľko dní pred súťažou. Z roka na rok rastie záujem ľudí o tento druh športu a súťaže

pod záštitou Mozolani Training Fitness Club sú už niekoľko rokov s medzinárodnou účasťou.

Získala si nejakú nomináciu do reprezentácie Slovenska ?

Bola to nominačná súťaž na MS v Budapešti, na ktoré som nemala v pláne sa nominovať. Po dohode s mojim trénerom Alexandrom Hlobikom sme sa zhodli, že sa sústredíme na jarné Majstrovstvá Slovenska a pokúsime sa o nomináciu na Majstrovstvá Európy.

Stále si v tom istom topolčianskom klube ?

Áno pretekám za klub Power Body Topolčany, ktorý mi je oporou a podporuje ma. Cením si najmä veľmi profesionálny prístup a sami majitelia klubu sú aktívni pretekári. Trénujem v Body Line fitness centre, kde mne aj všetkým členom nášho klubu vychádzajú v ústrety.

Pokračuješ v tréningu ? Čo ťa čaká najbližšie ?

Áno, stále trénujem podoivo a intenzívne pod vedením Alexandra Hlobika, ktorý ma veľa skúseností predovšetkým tým, že spolupracuje s reprezentantmi Slovenska a je členom reprezentačného tímu. Naším cieľom je zlepšovať sa v partiách, ktoré zaostávajú. Príprava je finančne a časovo náročná nielen na stravu a doplnky, ale aj na cestovné náklady. Častokrát dochádzam do fitka aj dva krát denne...čo ma čaká? 5 mesiacov driny a prísnej diéty, keďže od januára začínajú reprezentačné zrazy, na ktorých chcem bojovať o repre tričko, ktoré nedostanem len za účasť, ale hlavne za umiestnenie na jarných Majstrovstvách Slovenska, ktoré budú nominačnou súťažou na Majstrovstvá Európy.

Chcem sa ešte poďakovať za podporu a pochopenie celej mojej rodine, kolektívu v práci a zamestnávateľovi, ktorý mi maximálne vychádza v ústrety a ľuďom, ktorí ma podporujú, či už finančne alebo morálne. Veľké ďakujem patrí za profesionálny prístup trénerovi Alexandrovi Hlobikovi a jeho priateľke Barbore Bartošovej, ktorí sú mi oporou ako na tréningu, tak aj na každej súťaži.

Ďakujem za rozhovor.

Peter Maťašeje

■ Fitnesska Zdenka Dobiášová (vľavo) po vyhlásení výsledkov na súťaži v Žiline medzi trojicou najlepších v kategórii Bodyfitness do 163cm.

■ Ktovie, či sa ešte niečo také zopakuje. Na Brezovej boli naši turisti tentoraz spolu s Mikulášom aj čertom. Na foto je aj predseda KST Veľké Uherce Jozef Čmiko (v dolnom rade druhý sprava).

NEZABUDNUTEĽNÁ BREZOVÁ

Už po jubilejný dvadsiaty krát patrila prvá decembrová sobota turistom, ktorí v tento deň tradične zakončujú turistickú sezónu. Sobota 5. decembra mala byť naozaj výnimočná. Je fantastické, že sa takou naozaj stala....

Už v skoré ráno bolo v Klížskom Hradišti nezvyčajne rušno. To ku nám pricestovali turisti z KST Javor Bošany. Bolo ich 15. Už pred siedmou vyrazili na dlhé putovanie s jasným a jediným cieľom. Ten mali aj naše turistky a turisti, ktorí vyrazili smerom ku Vrchu Hore krátko po pol ôsmej. Ešte skôr ako tam prišli ich dosiahla dvojica, ktorá trochu meškala, aby sa potom všetci na prvej zastávke mohli odфотографovať a na chvíľu si oddýchnuť. Trasa sa za posledné roky meníť nezvykne a tak tomu bolo aj tentoraz. Viacerí mali na tejto akcii premiéru a tak sa prispôbili ostatným. V smere trasy, chôdzi, dobrej nálade, optimizmu a očakávaniam. Cestou do Drahožickej doliny nastala nezvyčajná situácia. Ešte nikdy účastníci cesty na Brezovú neboli tak blízko poľovačke. Brechajúce psy, rev honelníkov, strelba. To všetko vo vedľajšej doline. Bolo sa treba ponáhľať... Všetko však dobre dopadlo a v stúpaní pod Oselný vrch si už z tejto situácie nikto nič nerobil. Hustota ľudí, presnejšie turistov a turistiek sa znásobovala. Počas obedňajšej prestávky na tradičnom „veľkom kamenom stole“ bolo potešením zvítať sa s primátorom Bánoviec n/B. Mariánom Chovancom a ďalšími známymi, ktorí prichádzali z uhereckej strany. Výstup na samotný vrchol pekne stretnutia ešte viac znásobil. Všetko však vrcholilo na Brezovských lúkach...

Pod klubovou vlajkou kráčali Mikuláš s čertom

20.výročie našej účasti na Brezovej bolo treba náležite oslaviť a spestriť. Keď z Brezovských lúk prišla ku chate skupina, v ktorej pod klubovou vlajkou KST Ostrá kráčali, okrem iných, Mikuláš s čertom, ozýval sa potlesk. Množstvo ľudí pri chate na Brezovej sa prekvapeniu nestačilo čudovať. Zástupcovia klubu smerovali hneď na terasu chaty. Predseda klubu Vladimír Sasko v mene všetkých poďakoval za každoročné milé prijatia a dlhoročné dobré vzťahy s turistami z Veľkých Uheriec. Na znak toho odovzdal symbolický darček v podobe pálenky vo fľaši s originálnymi a ku tomuto dátumu sa viažucimi symbolmi. Peter Maťašeje, ako jediný z klížskych turistov, ktorý absolvoval všetkých 20. ročníkov pochodu na Brezovú, odovzdal domácomu predsedovi KST Jozefovi Čmikovi pamätnú plaketu v ráme. O tom, že to bol deň naozaj sviatočný a plný prekvapení svedčil reprezentačný dar, ktorý nám odovzdali domáci turisti počas slávnostných chvíľ. Záverečné prípitky šampanským umocňovali milé chvíle, ktorými dva kluby spoločne oslávili dvadsaťročnú účasť našich turistov na Brezovej. Druhá najvyššia účasť v histórii pochodov na Brezovú od nás - presne 24 ľudí - bola dobrým signálom toho, že o stretnutia na Brezovej je stále záujem. Okrem domácich a našej účasti tam malo početné zastúpenie Kolačno, spomínané Bošany, Partizánske. Medzi možno dvestovkou ľudí, ktorí sa v ten deň pohybovali v danej lokalite boli aj ľudia z Bánoviec n/B., Topoľčian, Novák, Prievizde a možno ešte i z iných miest. Tí všetci budú na slnkom zaliatu Brezovú, kedy tam klížski turisti oslavovali jedno pekné výročie, určite dlho spomínať.

Text a foto Peter Maťašeje

■ A – mužstvo Veľkého Klíža. Horný rad zľava: Marek Stanko, Martin Šesták, Juraj Chrenko, Samuel Hlavačka, Samuel Belianský, Vladimír Maťašeje, Milan Vaňo, Stanislav Holák, Lukáš Kalina, Rastislav Čangel, Peter Meluš (tréner)

Dolný rad zľava: Jakub Bielich, Ivan Chrenko, Patrik Bielich, František Meluš, Marek Meluš, Ján Kučera, Matúš Kalina.

Na fotografii chýbajú: Michal Kučera, Róbert Chrenko, Erik Matejov, Peter Hlaváček, Filip Néc a Imrich Bujna.

Foto – Paulína Maťašeje